

Vi har en samarbejdsminister, som godt gider det nordiske, og det synes jeg er godt. Det er vigtigt for det nordiske samarbejde; det er jo i høj grad, hvad man gør det til. På en skala fra 0 og til toppen på verdensranglisten kan man se Norden som global vinderregion. Det lyder måske lidt, som om vi er for selvgode, og vi skal også lige huske at undgå at skabe tabere, men de nordiske velfærdskvaliteter fortjener at blive brugt og udviklet her i Norden og i globaliseringen.

At ministeren vil noget, fornemmes i budgetprocessen. Budgetprocessen er gået bedre, siden ministeren greb ind sidste år. Der er taget skridt til at prioritere mere langsigtet, og der er en ambition om, at budgettet skal være et enkelt og gennemskueligt redskab. Nu er det nordiske budget jo ikke en stor sag, det er faktisk på størrelse med Frederikshavn Kommunes før kommunesammenlægningen, men det er i høj grad katalysatorpenge og midler, der sammen med landenes og med forskellige fondes midler kan have stor gennemslagskraft. Derfor vil jeg opfordre ministeren til at være vedholdende.

Et brugervenligt budget er jo ikke lavet endnu, og Nordisk Råds ønsker om en prioriteret budgetdialog mellem fagudvalg og fagministerråd om de vigtigste opgaver er kun på ønskesedlen og desværre ikke på køreplanen endnu.

Jeg håber også, at forenklingen af Nordisk Ministerråd med færre fagministerråd kan give kvalificerede og engagerede fagministerråd.

På et område ved jeg dog at det halter, nemlig på forbrugersområdet. Det område har ellers været i søgelyset hele tiden, og vi har fået tilsagn om, at det fortsat skulle prioriteres højt, selv om det ikke er noget ministerråd for forbrugerpolitik.

Redegørelsen siger:

»Der er desuden enighed i samarbejdsministerkredsen om, at forbrugersområdet fortsat bør sikres midler til at kunne fortsætte projektvirksomheden i en eller anden udstrækning i 2007.«

Jeg vil godt spørge: Hvad er »en eller anden udstrækning«, hvad betyder det? Og har man ikke tænkt på tiden efter 2007?

Kl. 15.10

Så vidt jeg ved, er der ingen sagkyndige vedrørende forbrugerspørgsmålet i Ministerrådet efter nytår. Projektet behandles af en deltidsstudentermedhjælper, og så er der en konsumentgruppe af embedsfolk fra nordiske ministerier. Venstresocialistisk Grøn Gruppe har netop stillet spørgsmål om, hvorvidt der overhovedet bliver

nogen forbrugerindsats tilbage. Jeg har sikret mig, at ministeren har fået spørgsmålene, så vi kan for så vidt godt starte opklaringen af spørgsmålene her i dag.

Vores nordiske gruppe rejser i forbindelse med sessionen og initiativerne for »Norden som global vinderregion« forslaget om et mærke på varer, som lever op til krav om global ansvarlighed. Miljømærket Svanen har styrket miljøbevidstheden, men vi må sikre, at de værdier om anstændige arbejdsforhold, en løn til at leve af og ytringsfrihed også gælder de mennesker i den fattige verden, som er med til at producere de varer, vi køber. Det kan en mærkning af social bæredygtighed sikre, og i stedet for at vente på, at de andre indfører det, så bør vi gøre det i Norden.

På et punkt er ministerens redegørelse markant uengageret. Det gælder de selvstyrende områders stilling. Her har et omsvøbsdepartement sminket regeringens uforsonlige kurs, synes vi, som om der hersker lutter velvilje over for at imødekomme Færøernes ansøgning om helt og fuldt medlemskab af de nordiske institutioner. Det forbigås, at ansøgningen faktisk er fra 2003, at statsministeren indtil 2005 mente, at grundloven var en hindring, og at statsministeren i 2006 ikke så uløselige problemer i forbindelse med grundloven, men nu bremser den igen, grundloven. Det er som et omkvæd, der signalerer, at der kun kan ske symbolske ændringer – ikke en ændring af Helsingforstraktaten. Det er jo også fremgået af debatten her i dag.

Der er jo uenighed blandt de lærde jurister, der er uenighed blandt de lærde her. Men jeg forstår sproget, når Udenrigsministeriet i Danmark forbyder et medlem af Nordisk Råd at stille skriftlige spørgsmål til en minister i Grønland. Og jeg forstår sproget, når en embedsmand sender arrogante e-mails om, at det er forbudt. Jeg forstår også, at grønlænderne og færingerne kan tvivle på den danske regerings hensigter.

Jeg håber, at det fælles færøsk-grønlandsk-danske parlamentarikerinitiativ, som bl.a. delegationsformanden har nævnt, kan lægge pres på den danske regering. Vi kan nemlig ikke se politiske problemer i, at de selvstyrende områder bliver medlemmer af Nordisk Råd, og vi undrer os over, at regeringen ikke tager initiativer til, at de selvstyrende områder bliver ligeværdige i Nordisk Ministerråd på de områder, hvor de har lovkompetencen. Det er en model, der sikrer ligeværdighed for både Åland, Grønland og Fær-